

Čas

Autor: Qark

Datum: 15. 03. 2005 20:24

URL: <http://www.qark.net/clanek/cas>

Před dávnými a dávnými časy, ještě na základní škole, jsme dostali za úkol napsat sci-fi příběh na motivy jiné povídky, kterou jsme dostali vytištěnou. Mrzí mě, že si již nevzpomenu na autora původního textu, ani název, ale snad se vám bude líbit i moje verze kterou jsem dnes našel při úklidu.

Jmenuji se Qark a jsem právník. Ne, nechci mluvit o sobě, ale o neuvěřitelném případu.

Jednou, když jsem pomáhal kamarádovi s úklidem půdy, našel jsem velikou krabici plnou pomačkaných papírů. Popsaných. Nic zvláštního říkal jsem si. Ale protože mě odjakživa přitahují staré věci, knihy a rukopisy, neodolal jsem a krabici prohlédl. První stránky byly psány velice pěkným písmem, ale jak zápisy pokračovaly, písmo bylo stále víc roztřesené. To mě zaujalo. Vzal jsem si papíry domů a strávil nad nimi celou noc. Nejen z toho důvodu, že jsem se nedokázal odtrhnout od příběhu, ale také proto, že poslední listy byly už skoro nečitelné. Přepsal jsem je a teď vám to celé předkládám, bez úprav a poznámek.

Ráno jsem se probudil brzy, žena ještě spala. Oholil jsem se a s veselou náladou jsem seběhl do své pracovny. Ozval se zvonek. Šel jsem otevřít. „Pan Halbord?“ - Byla to dívka a velice pěkná. Kývl jsem. „Mohu vejít?“ zeptala se a vklouzla do mé pracovny. Sedla si na židli a upřela na mě hnědé oči. Kaštanové vlasy jí ležely volně na ramenou. „Co si přejete?“ prořízl jsem ticho svou otázkou. „Vy, vy opravujete počítače, že?“ špitla „víte potřebovala bych pomoc.“ „Samozřejmě. Co máte za značku?“ „Nevím.“ „No tak aspoň typ.“ „Omega dvě stě třicet pět há patnáct.“ Tiše jsem polkl. „Co, cože? Víte to já neznám, ale jestli chcete, mohu zavolat příteli on je odborník. Zapišete se a za měsíc až na vás dojde řada, tak...“ „Jenže já to potřebuji hned! Prosím.“ Byla moc hezká a já jí musel pomoci, bylo mně jí líto. Usmál jsem se. „Tak jedem, pokusím se, kde to máte?“ „Já vám budu ukazovat cestu“ nabídla se.

Usedli jsme do auta a ona mistrně navigovala. Po chvíli jsme dorazily ke staré chalupě. Usmál jsem se: „Tak tady to je? Neděláte si legraci?“ Vedla mě na zahradu, kde bylo přikryté velké „cosí“. Odkryla to. Pod plachtou se vynořil lesklý kov. Zatmělo se mi před očima. Předě mnou se objevilo snad nejmodernější auto světa. Aerodynamický tvar, a ta metalíza, stříbrná, a jak se leskla. Připadal jsem si jako malý kluk. Sedl jsem za podivný volant a pokoušel se nastartovat. Nešlo to. Dívka se na mě nehezky podívala. Uvědomil jsem si že mi už není šestnáct, ale třicet tři let a omluvil jsem se. „Tak co mám spravit?“ spustil jsem.

Dívka mi najednou připadala jiná. Už se neusmívala. Ukázala na palubní desku a tiše promluvila: „Tehle palubní počítač letopočtů se porouchal. Nikdy neukáže víc než 2005.“ Chtěl jsem něco říct, ale naskočila mi husí kůže. Teď jsem si teprve uvědomil v čem to sedím. Stroj času, blesko mi hlavou. A ona jako by mi četla myšlenky odpověděla: „Ano, ale umíte to spravit?“ Nevěřil jsem svým uším. Takové věci jsem četl akorát ve vědeckofantastické literatuře. Chtěl jsem se přesvědčit. „Nevěřím“, řekl jsem, „jak mi to dokážete?“ Mlčela a oči se jí zaleskly slzami. Vytáhl jsem náradí a pustil se do opravy. Vypadalo to na spálený obvod, ale nebylo to tak jednoduché. Trvalo to už půl

hodiny a dívka byla viditelně nervózní. Konečně. Oddechl jsem si a odložil malý šroubovák. „Díky.“ Usmála se a políbila mě. Nasedla, zabouchla dveře, vytáhla kartu a vložila ji do přístroje. Kolem to zahučelo a auto se vzneslo do veliké výšky. Dívka si všimla mého udiveného výrazu a zašeptala „chtěl jsi přece důkaz.“ Na palubním počítači namačkala 3000 a otočila malou páčkou. Město pod námi jakoby rychle stárlo, domy mizely a objevovaly se moderní. Noc a den byla záležitost zlomku sekundy. Pod námi ubíhaly roky. Tu se ozval výbuch a země pod námi zmizela. Počítač ukazoval 2997. Měl jsem nepříjemný pocit a tak jsem poprosil dívku jestli by mě nevrátila zpět domů. Kývla. Ještě jednou otočila páčkou a vše se odehrávalo pozpátku...

Konečně se stroj zastavil, klesl k zemi a dívka otevřela dveře. Vylezl jsem ven. Znovu jsem stál v zahradě rozpadlého domu. Udělalo se mi špatně, zapotácel jsem se. Dívka přiskočila a pomohla mi udržet rovnováhu. Do ruky mně vložila zlatý prstýnek popsany zvláštními znaky. „To máte za tu opravu.“ Podívala se mi do očí. „Já už musím jít.“, řekl jsem. Rozednívalo se. „Tak ahoj.“ „Ahoj“, hlesla, sedla do auta času, vznesla se a zmizela. Šel jsem domů. Po cestě jsem si koupil noviny, abych se ujistil, zda jsem opravdu ve správném čase. Datum souhlasilo.

Zazvonil jsem. Moje žena Eva mi přišla otevřít. Usmál jsem se. Za Evou se objevil zarostlý muž a zeptal se: "Co si přejete, pane?"

Tak skončil příběh, ale na dně krabice jsem našel obálku, na které bylo napsáno:

Prosím Vás, jestli najdete tuto obálku,
dejte ji prosím Evě. Ona nepochopí, ale
to nevadí.

Obálku jsem otevřel a v ní byl zlatý prstýnek a na něm neznámé znaky. Sevřel jsem ho v dlani.

Ano, ten prstýnek doručím, říkal jsem si. A to nejen proto, že mě o to někdo žádá, ale také proto, že moje žena se jmenuje Eva, a na obálce byla naše adresa.